

Arrest

nr. 202 636 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 november 2015 en dient op 1 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 16 juni 2017 en 17 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 18 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Karte Tchar (district Kabul stad, provincie Kabul), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U woonde samen met uw ouders, uw 3 broers en 3 zussen.

Tot 2013 woonde uw familie in de provincie Takhar, daarna verhuisde u omwille van een probleem samen met uw ouders, broers en zussen naar Kabul. In 2010 ontstond er een vete tussen uw familie en een zekere W(...). Op een dag kwam W(...), een lokale krijgsheer, samen met zijn broer S(...) naar uw huis om de hand van uw toen 16-jarige zus B(...) te vragen aan uw vader. Uw vader weigerde dit gezien de slechte reputatie van W(...). W(...) werd door iedereen gevreesd, had veel vijanden en stond bekend omwille van zijn gokverslaving. Ongeveer 3 maanden later werd uw vader aangereden door W(...) waardoor uw vader een gebroken heup opliep. Na een succesvolle operatie revalideerde uw vader ongeveer 18 maanden thuis. Na die aanrijding heeft uw moeder samen met u klacht neergelegd bij de politie, echter zonder resultaat. In 2013 werd W(...) vermoord door onbekenden. Daarop beschuldigde zijn broer, S(...), uw vader hem van zijn dood gezien uw familie klacht had durven neerleggen na die aanrijding. Omwille van die reden verhuisde u niet veel later samen met uw familie naar Kabul. In 2015 werd u op een avond ontvoerd door 3 onbekenden. U werd 5 dagen vastgehouden in een kamer in Bagrami. Gedurende uw opsluiting werd er aan uw oren getrokken en werd u herhaaldelijk geslagen. Na 5 dagen wist u te ontsnappen via een raam. U kon met de hulp van een automobilist thuis geraken. De volgende morgen ging u samen met uw vader klacht neerleggen bij de politie. Daarna bracht hij u naar het ziekenhuis om uw oren te laten opereren. 25 dagen later ongeveer ging u samen met uw vader naar Takhar om uw taskara aan te vragen. U verbleef 2 dagen in het huis van uw oom langs vaderskant. Enkele dagen later werd u in Kabul voor een tweede keer geopereerd aan uw oren waarna u ongeveer een maand later vertrok uit Afghanistan.

U bent de 3e of 4e dag van het Offerfeest (23-27 september 2015) vertrokken vanaf uw woonplaats in Kabul. Vanuit Kabul bent u met de hulp van een smokkelaar via Nimroz, Iran naar België gekomen. Op 10 november 2015 bent u aangekomen in België. U diende uw asielaanvraag in op 1 december 2015.

Uw ouders en 3 broers en 3 zussen wonen nog steeds in Karte Tchar (district Kabul stad, provincie Kabul).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw taskara, 2 schoolrapporten, medische documenten i.v.m. operatie aan uw oren, de taskara van uw vader, het rijbewijs van uw vader, medische documenten van uw moeder en röntgenfoto's van uw vader.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Kabul zou worden gevisieerd door familieleden van een krijgsheer uit de provincie Takhar. In 2010 zou uw vader een conflict hebben gehad met deze commandant, genaamd W(...). De familie van W(...) zou uw vader ervan verdenken hem te hebben vermoord in 2013.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) meent echter dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Er werd immers vastgesteld dat uw verklaringen aangaande uw problemen in Afghanistan logica ontbreken, uitermate vaag zijn over belangrijke elementen en enkele fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen bevatten, waardoor geen geloof kan gehecht worden aan uw ingeroepen vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Zo is gebleken dat u tijdens beide gehoren bij het CGVS uiterst vage verklaringen aflegde over de persoon van W(...). Toen u hier herhaaldelijk naar gevraagd werd tijdens het eerste gehoor bij het CGVS, wist u enkel te vertellen dat deze commandant afkomstig was van de provincie Takhar, district Farkhar, en dat hij een jongere broer, genaamd S(...), had. U beweerde dat hij een nogal losbandig bestaan kende, een slechte man was en daardoor veel vijanden had (CGVS I, p.15,16). Wanneer u gevraagd werd om concretere informatie te geven over W(...), kon u enkel zeggen dat hij een commandant was aan overheidszijde die 'een bepaalde groepering' onder zich had. Hij zou ook gekampt hebben met een gokverslaving. Gevraagd of u meer over deze persoon kon vertellen en of u

toelichting kon geven over deze 'commandant', zei u dat u niet wist 'wat voor een commandant hij was'. U herhaalde enkel in algemene bewoordingen dat hij een machtig figuur was in de provincie Takhar, dat 'iedereen hem kende' en dat hij veel vijanden had (CGVS I, p.19). Toen u gevraagd werd naar zijn familienaam, kon u echter geen antwoord geven. Verder wist u niet wie zijn familie was, of hij getrouwd was en of hij kinderen had (CGVS I, p.21). Wanneer u gevraagd werd naar de omstandigheden waarin W(...) is gestorven, kon u enkel zeggen dat 'iemand' hem in de provincie Takhar had vermoord. U bleek echter niets te weten over de omstandigheden waarin deze, volgens u bekende en beruchte commandant, om het leven was gekomen (CGVS I, p. 23-24). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werden u dezelfde vragen opnieuw gesteld, gezien u tijdens het eerste gehoor slechts weinig concrete informatie kon geven. Toen herinnerde u zich opeens dat W(...) deel uitmaakte van de groepering van (de reeds in 2001 overleden) Ahmad Shah Masood. Verder zou hij ook betrokken geweest zijn bij verschillende ontvoeringen en noemde u die groepering een soort maffia (CGVS II, p.3). Toch kon u geen enkel voorbeeld geven van mensen die slachtoffer waren geweest door de praktijken van W(...). Toen u gevraagd werd naar de reden waarom W(...) zoveel vijanden had, bleef u vaag in uw reacties (CGVS II, p.5,6). U beweerde dat hij een losbandig bestaan kende maar u kon niet aantonen wat u daar dan precies mee bedoelde (CGVS II, p.6). Het is nogal merkwaardig dat u niet weet welke functie W(...) precies had, dat u er evenmin in slaagde concrete voorbeelden aan te halen van activiteiten waarbij W(...) betrokken zou geweest zijn en dat u niets zou kunnen vertellen over de omstandigheden van de dood van deze persoon. Gezien het beeld dat u schetst van deze persoon – een machtige lokale krijgsheer uit Takhar, die door iedereen gekend is en gevreesd wordt – en gezien deze persoon een sleutelrol speelt in de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend in Afghanistan, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u meer concrete informatie over deze persoon zou kunnen verschaffen. Het feit dat u hier in gebreke blijft, draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder slaagt u er niet in aannemelijk te maken waarom S(...), de broer van W(...), uw vader ervan zou verdenken W(...) te hebben vermoord. U verklaarde zelf dat W(...) een prominent figuur was die in vele louche zaakjes, zoals ontvoeringen en moorden, betrokken was en daarom veel vijanden had (CGVS I, p.15,19,21; CGVS II, p.3,5,6). Nadat uw vader werd aangereden door W(...), besloten u en uw moeder samen een klacht in te dienen bij de politie (CGVS I, p.16,32; CGVS II, p.5,9). Die klacht heeft echter niets uitgehaald, gezien iedereen W(...) vreesde (CGVS I, p.16; CGVS II, p.5). W(...) heeft hier dus nooit zelf last van ondervonden. Bovendien verklaarde u dat uw vader en W(...) elkaar eigenlijk niet kenden (CGVS I, p.19; CGVS II, p.4,5). In 2010 heeft W(...) uw vader slechts eenmaal benaderd voor het huwelijksaanzoek met uw zus. Ongeveer 3 maanden later werd uw vader aangereden door W(...), waarna er geen incidenten meer hebben plaatsgevonden tot 2015 (CGVS I, p.15,18,21; CGVS II, p.3,4). Uit uw verklaringen blijkt dus dat uw vader een gewone winkelier was die slechts eenmalig een aanvaring had met deze W(...). Verder hadden zowel uw vader als W(...) geen contact met elkaar en W(...) had niets te vrezen van uw vader. Geweten dat W(...) een bekende commandant was in Takhar, die betrokken was bij allerlei moorden en ontvoeringen, die gevreesd werd door iedereen en die veel vijanden had, is het merkwaardig dat de familie van W(...) juist iemand als uw vader er van zou beschuldigen betrokken te zijn bij zijn dood in 2013.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vervolgers enorm veel moeite zouden hebben gedaan om na zoveel jaar vanuit Takhar naar Kabul te komen, waarna ze, in plaats van rechtstreeks wraak te nemen op uw vader, een ingewikkeld plan zouden hebben uitgedokterd om u te ontvoeren met de bedoeling uw vader des te harder te treffen. Na 5 dagen vastgehouden te zijn geweest, zou u erin geslaagd zijn te ontsnappen uit de handen van uw ontvoerders. Hierna zouden uw vervolgers merkwaardig genoeg geen enkele poging meer gedaan hebben om uw vader of de rest van uw gezin te treffen (CGVS I, p.12,34; CGVS II, p.3,18,19). Dit is uitermate vreemd, gezien uw vervolgers er volgens uw verklaringen van overtuigd waren dat uw vader verantwoordelijk was voor de dood van W(...). Omwille van die reden lijkt het niet aannemelijk dat ze u, uw vader en de rest van uw familie na een eerste, mislukte poging om jullie te treffen zomaar met rust zouden laten. Niet onbelangrijk te vermelden dat de afstand tussen Takhar en Kabul vrij groot is, waardoor het nog onaannemelijker is dat uw vervolgers eerst alle moeite zouden gedaan hebben om u te ontvoeren, maar na uw ontsnapping zowel u als uw familie niet meer zouden hebben lastiggevalen. Het is zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat ze eerst deze grote afstand overbruggen en zoveel moeite zouden doen om een complex plan uit te werken om jullie te treffen, om nadien geen enkele poging meer te wagen. Bovendien kan ervan uitgegaan worden dat uw vervolgers wel degelijk op de hoogte waren van uw woonplaats in Kabul, gezien ze u erin geslaagd zijn u te ontvoeren. Uw vervolgers zouden immers telefonisch contact hebben opgenomen met uw vader terwijl u ontvoerd was (CGVS I, p.16,30; CGVS II, p.12,17). Daaruit kan afgeleid worden dat uw vervolgers zowel u als uw familie gelokaliseerd hadden in Kabul. Indien ze uw verblijfplaats in Kabul niet

zouden gekend hebben, kan redelijkerwijze worden verondersteld ze u tijdens die 5 dagen gevangenschap ondervraagd over de exacte woonplaats van uw familie in Kabul, opdat ze uw vader – de persoon op wie ze per se wraak zouden willen nemen – te lokaliseren. Het feit dat uw vervolgers dit niet hebben gedaan, kan worden afgeleid dat ze reeds op de hoogte waren van uw verblijfplaats in Kabul. Tijdens het gehoor bij het CGVS heeft u zelf aangegeven dat u tijdens uw ontvoering niet ondervraagd werd. Uw vervolgers zouden u enkel geslagen hebben (CGVS I, p.16,28; CGVS II, p.10). In dit verband meent het CGVS ook dat het helemaal niet geloofwaardig is dat uw familie nog steeds op dezelfde plaats in Kabul woont, terwijl u beweert dat jullie represailles zouden moeten vrezen vanwege de familie van W(...). U beweert dat uw familie in gevaar is en dat er elk moment iets zou kunnen gebeuren, maar u heeft zelf aangegeven dat er tussen uw ontvoering en het laatste gehoor bij het CGVS geen nieuwe feiten meer hebben voorgedaan (CGVS I, p.12; CGVS II, p.18,19). Het feit dat uw familie nog steeds woonachtig is in hetzelfde appartementsgebouw in Kabul, relativeert de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging in dit verband dan ook in ernstige mate.

Verder meent het CGVS dat ook uw eigen gedrag niet in overeenstemming is met uw beweerde vrees. Zo is het heel opvallend dat u zich na uw ontsnapping een eerste keer liet opereren aan uw oren, waarna u ongeveer een maand thuis in Kabul revalideerde. Nadien bent u samen met uw vader voor 2 dagen afgereisd naar Takhar om een duplicaat van uw taskara aan te vragen. Uw vorige taskara was u immers kwijtgespeeld tijdens de ontvoering en u was er van overtuigd dat u een taskara nodig had om Afghanistan te ontvluchten (CGVS I, p. 11,13,18,26,33,34; CGVS II, p.17). Echter de documenten die u afgeeft ter staving van uw asielaanvraag, inclusief uw taskara, werden pas na aankomst in België door uw vader naar het opvangcentrum verstuurd. Dit betekent dat u deze taskara nooit heeft gebruikt om uw land te ontvluchten en u dus ook geen zwaarwegende reden had om het risico te nemen om na uw ontvoering nog naar Takhar te reizen. Net door nog eens af te reizen naar uw geboorteregio, Takhar, de regio is waar uw vervolgers vandaan komen, liep u des te meer risico om uw vervolgers tegen het lijf te lopen. Bovendien liet u zich een tweede keer opereren aan uw oren en zou u nadien nog zeker een maand thuis hebben verbleven in Kabul, waar uw vervolgers u zouden kunnen vinden. Deze vaststellingen relativeren de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate (CGVS I, p.33). Indien u werkelijk vreesde dat uw vervolgers u nog achterna zouden komen in Kabul, is het weinig aannemelijk dat u al die tijd gewoon thuis zat alvorens Afghanistan te verlaten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een flagrante tegenstrijdigheid die werd vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw vader, terwijl u ontvoerd was en na het tweede telefoontje van S(...), naar de politie stapte om aangifte te doen van uw ontvoering. Wanneer uw vader daags na de ontvoering samen met u naar de politie ging, zou hij volgens uw verklaringen tijdens het eerste gehoor uitdrukkelijk hebben verwezen naar de aangifte van uw ontvoering die hij enkele dagen eerder al bij de politie had ingediend (CGVS I, p.17, 29, 30). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS beweerde u echter dat uw vader zich in de eerste dagen na uw ontvoering niet beriep op politieke hulp. Uw vader voelde zich machteloos en geloofde niet in het gerechtelijke systeem, waardoor hij het niet nodig vond om naar de politie te stappen. Volgens uw verklaringen tijdens het tweede gehoor ging uw vader pas ná de ontvoering samen met u voor de eerste keer naar de politie (CGVS II, p.13,17). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid, herhaalde u enkel uw laatste verklaring en schreef u vorige verklaring toe aan een misverstand (CGVS II, p.13). Uw verklaringen van uw eerste gehoor bij CGVS kunnen bezwaarlijk aan een misverstand worden toegeschreven. U verklaarde in het kader van het eerste gehoor immers uitdrukkelijk dat uw vader na het tweede telefoontje contact opnam met de politie om aangifte te doen van uw ontvoering en dat uw vader bij het tweede bezoek aan de politie na uw ontsnapping verwees naar de eerste klacht die hij voordien had ingediend. Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, gezien het gaat om een cruciaal element van uw geschetst probleem. Het is niet aannemelijk dat u zich zou vergissen over het aantal keren dat u effectief bij de politie gaat, gezien het totaal slechts twee keer bedraagt.

Tenslotte doet het vragen rijzen dat u allerhande documenten voorlegt die volgens u verband houden met uw ontvoering, maar de klachten die u zogenaamd hebt ingediend bij de politie in Afghanistan niet zou kunnen voorleggen. Immers, de medische documenten die u voorlegt, tonen aan dat er zich inderdaad een medisch probleem heeft voorgedaan, maar deze documenten zeggen niets over een oorzakelijk verband met de mogelijke ontvoering. Dit terwijl de klachten die u ingediend zou hebben bij de politie net meer zouden zeggen over de oorzaak van de ontvoering. U bleek echter niet in staat om deze klachten neer te leggen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat u niet aannemelijk maakt dat u in Afghanistan een vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 §2 a) of b), loopt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten, met name uw taskara, uw schoolrapporten uit Takhar en Kabul, uw medische documenten, de taskara van uw vader, het rijbewijs van uw vader, medische documenten van uw moeder, medische documenten van uw vader kunnen de beoordeling in uw asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten vormen louter een indicatie van uw identiteit, opleidingsniveau en eventuele medische problemen die u, uw moeder en vader hebben gehad.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, “o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel” en van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève). Tevens is de verzoekende partij van oordeel dat er *in casu* sprake is van een manifeste appreciatiefout, alsook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Afghanistan.

Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van represailles door de genaamde S(...), broer van W(...), een vroegere krijgsheer in de provincie Takhar, die in 2013 om het leven kwam bij een aanslag.

Verzoekers vader had in 2010 geweigerd om zijn dochter B(...) uit te huwelijken aan W(...) omwille van diens slechte reputatie.

Als reactie werd verzoekers vader in dat jaar op straat opzettelijk aangereden door W(...).

Toen W(...) in 2013 om het leven was gebracht door onbekenden, wees S(...), broer van W(...), onder andere in de richting van verzoekers vader als mogelijke dader.

Om verdere problemen met S(...) te vermijden, verhuisde verzoekers familie in 2013 naar Kabul.

In 2015 had verzoeker net de sportclub verlaten, toen hij op straat door drie onbekenden in opdracht van S(...) was meegesleurd in een auto en vijf dagen lang was opgesloten in een kamertje in Bagrami.

Zijn ontvoerders namen telefonisch contact op met verzoekers vader om hem onder druk te zetten om op die manier informatie te krijgen die betrekking had op de dood van W(...).

Verzoeker was kunnen ontsnappen en verliet kort daarna zijn land.

Bij een terugkeer vreest verzoeker een nieuwe confrontatie met S(...).

Net zoals zijn broer W(...), heeft ook S(...) een kwalijke reputatie en wordt hij in verband gebracht met gokverslaving en ontvoeringen tegen losgeld.

Hij vreest dat hij tegen dergelijke nieuwe feiten (wraakacties vanwege S(...)) niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten.

Tijdens zijn beide gehoren op het CGVS dd. 16 juni 2017 en dd. 17 juli 2017 had verzoeker wel degelijk op een afdoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Het CGVS heeft ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag gesteld.

Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Verzoekers problemen worden ten onrechte geringschat.

Verzoekers problemen van vervolgingen door S(...) en zijn angst om opnieuw het slachtoffer te worden van represailles, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig.

In Afghanistan voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten.

De omstandigheden waarin verzoeker in Afghanistan leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genoodzaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen op het CGVS.

(Zie gehoor CGVS dd. 16/06/17 blz. 15-17 & 34:

(...)

Zie gehoor CGVS dd. 17/07/17 blz. 11 -12 :

(...)

Het CGVS stelt verzoekers verklaringen in twijfel omdat deze logica zouden ontbreken en omwille van zg. vaagheden in zijn verklaringen.

Uit verzoeker beide gehoren dd. 16 juni 2017 en dd. 17 juli 2017 is gebleken dat verzoeker wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden over zijn vluchtmotieven ; de macht van W(...) en zijn broer S(...) ; de eerschennis die W(...) had opgelopen na de weigering van verzoekers vader om zijn dochter uit te huwelijken en de bedreigingen door S(...) ; zijn ontvoering en zijn ontsnapping etc.

De motivering in de bestreden beslissing, staat hiermee in contrast.

De diverse correcte en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn gehoor wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas, worden ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Het is opmerkelijk dat het CGVS in de bestreden beslissing daarover met geen woord rept.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien zg. vaag of onvoldoende antwoord heeft

gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven.

Het CGVS gaat ten onrechte selectief tewerk.

Hiermee bewijst het CGVS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Het CGVS heeft bij het nemen van haar beslissing bovendien geen rekening gehouden met verzoekers relatief jonge leeftijd en met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn beide gehoren op het CGVS.

In dat opzicht stelt het CGVS de oprechtheid van verzoekers verklaringen ten onrechte in vraag om reden dat deze vaag zouden zijn.

De door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheid (of verzoekers vader n.a.v. verzoekers ontvoering één of twee keren contact had opgenomen met de politie) kan in het geval van verzoeker niet worden aanzien als een dermate belangrijk onderdeel in zijn verklaringen en is op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Tijdens zijn gehoor op 17 juli 2017 lichtte verzoeker toe dat dit om een misverstand en een vergissing ging.

("Dan is het misschien een misverstand. Ik zei op het moment dat ik thuis kwam dan zijn we naar de politie gegaan.")

De toelichting die verzoeker aan de Protection Officer gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn opeenvolgende gehoren, bij de DVZ dd. 28 januari 2016 enerzijds en op het CGVS dd. 16 juni 2017 en dd. 17 juli 2017 anderzijds , en die wél onderling correspondeerden, zelfs in de kleinste details, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die misschien, op enkele onderdelen, niet onderling overeenkwamen.

Tijdens zijn gehoren op het CGVS was duidelijk gebleken dat verzoeker op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met de familie van W(...), wel degelijk eerlijk waren.

Verzoeker en zijn familie verkeerden alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Afghanistan de enige optie was voor verzoekers veiligheid.

Het CGVS maakt zich bedenkingen hoe het komt dat S(...), broer van W(...), juist verzoekers vader zou verdenken W(...) te hebben vermoord.

W(...) was een prominent figuur die betrokken was in veel louche zaken, zoals ontvoeringen en moorden en had inderdaad veel vijanden.

Het CGVS verliest hierbij uit het oog dat de familie van W(...), na diens dood, dit voorval heeft aangewend om met meerdere mensen, die mogelijks in verband konden worden gebracht met de dood van W(...), af te rekenen.

De kompanen van W(...) waren lange tijd vergeefs op zoek naar de daders van de moord op W(...).

Pas na twee jaren vergeefse zoektocht, heeft de familie van W(...) de piste van verzoekers familie bewandeld.

Dit verklaart waarom verzoeker pas twee jaren na de dood van W(...), plotseling werd ontvoerd.

Uit de telefoons die verzoekers vader had gekregen na de ontvoering, bleek dat er wel degelijk een verband was met de dood van W(...).

De ontvoerders hoopten op die manier verzoekers vader onder druk te kunnen zetten om zo meer aanwijzingen en informatie te kunnen krijgen over de dood van W(...).

Deze hypothese werd door het CGVS ten onrechte totaal over het hoofd gezien.

In ieder geval is hiermee aangetoond dat het CGVS, door deze hypothese (waarbij S(...) na twee jaren vergeefse zoektocht naar de moordenaar van zijn broer, pas in 2015 verzoeker liet ontvoeren, om zo verzoekers vader onder druk te zetten en in de hoop om zo misschien toch opheldering te kunnen krijgen over de moord op W(...)) niet méé in overweging te nemen bij de beoordeling van het dossier, een gebrekkig onderzoek gevoerd.

De door verzoeker voorgelegde documenten en de toelichting die verzoeker hieromtrent heeft gegeven, waren overtuigend en lieten geen twijfel bestaan.

Het is duidelijk dat het CGVS geen, minstens onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de door verzoeker voorgelegde documenten.

De medische documenten ivm zijn vader bewijzen dat verzoekers vader was aangereden in 2010 ; de medische documenten ivm de verwondingen aan verzoekers oren, bewijzen dat verzoeker in 2015, kort na zijn ontvoering moest medisch verzorgd worden als gevolg van de slagen die hij had gekregen tijdens zijn gevangenschap.

De door verzoeker voorgelegde documenten werden onvoldoende naar waarde geschat door het CGVS.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door verzoeker voorgelegde stukken al dan niet correcte informatie bevatten aangaande zijn asielrelaas.

Het besluit van het CGVS is minstens voorbarig.

De voorgelegde documenten vormden minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t verzoekers moeilijkheden hadden kunnen verschaffen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om het voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoeker.

Het CGVS minimaliseert verzoekers moeilijkheden door te stellen dat verzoekers familie 'slechts éénmalig een aanvaring had met W(...)".

Het CGVS duidt het verzoeker tenslotte ten onrechte ten kwade dat hij kort na zijn ontvoering naar Takhar , de regio waar S(...) en W(...) afkomstig zijn, is gegaan om een nieuwe Taskara aan te vragen.

Verzoeker uitleg hieromtrent was nochtans redelijk en aanvaardbaar.

(Zie gehoor CGVS dd. 16/06/17 blz. 11 :

(...)

Over de toestand van zijn familieleden in Kabul vertelde verzoeker dat zij in voortdurende onzekerheid leven en bevreesd blijven voor nieuwe represailles.

(Zie gehoor CGVS dd. 16/06/17 blz. 12 :

(...)

Uit verzoekers opeenvolgende gehoren is voldoende gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Volgens verzoeker schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondig onderzoek te voeren naar de elementen die hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft aangehaald.

Bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van haar beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan.

Verzoeker wenst hierbij aan te geven dat hij momenteel bezig om het nodige te doen om te trachten via kontakten in Afghanistan bijkomende bewijzen te verzamelen aangaande de redenen waarom hij zijn land is moeten ontvluchten.

Van zodra hij over deze documenten beschikt, zal hij deze direct aan zijn dossier toevoegen.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming)

Artikel 48/4 §2 c) : ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS , in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel

48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

Volgens de verzoekende partij diende zij haar land van herkomst in 2015 te verlaten uit vrees om te worden vermoord door nabestaanden van een zekere W., een lokale krijgsheer, met wie haar vader in 2010 een conflict zou hebben gehad. In 2010 zou W. samen met zijn broer S. de vader van de verzoekende partij om de hand van zijn zestienjarige dochter zijn komen vragen. Verzoekers vader zou dit aanzoek hebben geweigerd omwille van de slechte reputatie van W. Ongeveer drie maanden later zou verzoekers vader opzettelijk zijn aangereden door W., met een maandenlange revalidatie tot gevolg. De verzoekende partij verklaart dat zij na deze aanrijding samen met haar moeder een klacht heeft ingediend tegen W. bij de politie, echter zonder resultaat. In 2013 zou W. zijn vermoord door onbekenden. Daarop zou S., de broer van W., de vader van de verzoekende partij beschuldigd hebben van de moord op zijn broer omdat zijn familie klacht had durven neerleggen na de aanrijding. Om die reden zou de verzoekende partij samen met haar familie zijn verhuisd van Takhar naar Kaboel. In 2015 zou de verzoekende partij op een avond zijn ontvoerd, volgens haar door S., de broer van W. Na vijf dagen opgesloten te hebben gezeten in een kamer in Bagrami, waar zij zou mishandeld zijn door haar ontvoerders, zou de verzoekende partij kunnen ontsnappen zijn en met de hulp van een automobilist weer zijn thuis geraakt. De volgende morgen zou zij samen met haar vader klacht hebben neergelegd bij de politie en daarna naar het ziekenhuis zijn geweest om zich te laten opereren aan haar oren, waar haar ontvoerders herhaaldelijk aan zouden hebben getrokken. Ongeveer 25 dagen later zou de verzoekende partij met haar vader naar Takhar zijn gegaan om daar een duplicaat aan te vragen van haar taskara, die zij tijdens haar ontvoering zou zijn verloren. Na daar twee dagen te hebben verbleven in het huis van haar oom langs vaderskant, zou de verzoekende partij teruggekeerd zijn naar Kaboel voor een tweede operatie aan haar oren en vervolgens nog een maand in Kaboel zijn gebleven alvorens Afghanistan te verlaten.

De Raad hecht in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Er werd immers vastgesteld dat uw verklaringen aangaande uw problemen in Afghanistan logica ontbreken, uitermate vaag zijn over belangrijke elementen en enkele fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen bevatten, waardoor geen geloof kan gehecht worden aan uw ingeroepen vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Zo is gebleken dat u tijdens beide gehoren bij het CGVS uiterst vage verklaringen aflegde over de persoon van W(...). Toen u hier herhaaldelijk naar gevraagd werd tijdens het eerste gehoor bij het CGVS, wist u enkel te vertellen dat deze commandant afkomstig was van de provincie Takhar, district Farkhar, en dat hij een jongere broer, genaamd S(...), had. U beweerde dat hij een nogal losbandig bestaan kende, een slechte man was en daardoor veel vijanden had (CGVS I, p.15,16). Wanneer u gevraagd werd om concretere informatie te geven over W(...), kon u enkel zeggen dat hij een commandant was aan overheidszijde die 'een bepaalde groepering' onder zich had. Hij zou ook gekampt hebben met een gokverslaving. Gevraagd of u meer over deze persoon kon vertellen en of u toelichting kon geven over deze 'commandant', zei u dat u niet wist 'wat voor een commandant hij was'. U herhaalde enkel in algemene bewoordingen dat hij een machtig figuur was in de provincie Takhar, dat 'iedereen hem kende' en dat hij veel vijanden had (CGVS I, p.19). Toen u gevraagd werd naar zijn familienaam, kon u echter geen antwoord geven. Verder wist u niet wie zijn familie was, of hij getrouwd was en of hij kinderen had (CGVS I, p.21). Wanneer u gevraagd werd naar de omstandigheden waarin W(...) is gestorven, kon u enkel zeggen dat 'iemand' hem in de provincie Takhar had vermoord. U bleek echter niets te weten over de omstandigheden waarin deze, volgens u bekende en beruchte commandant, om het leven was gekomen (CGVS I, p. 23-24). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werden u dezelfde vragen opnieuw gesteld, gezien u tijdens het eerste gehoor slechts weinig concrete informatie kon geven. Toen herinnerde u zich opeens dat W(...) deel uitmaakte van de groepering van (de reeds in 2001 overleden) Ahmad Shah Masood. Verder zou hij ook

betrokken geweest zijn bij verschillende ontvoeringen en noemde u die groepering een soort maffia (CGVS II, p.3). Toch kon u geen enkel voorbeeld geven van mensen die slachtoffer waren geweest door de praktijken van W(...). Toen u gevraagd werd naar de reden waarom W(...) zoveel vijanden had, bleef u vaag in uw reacties (CGVS II, p.5,6). U beweerde dat hij een losbandig bestaan kende maar u kon niet aantonen wat u daar dan precies mee bedoelde (CGVS II, p.6). Het is nogal merkwaardig dat u niet weet welke functie W(...) precies had, dat u er evenmin in slaagde concrete voorbeelden aan te halen van activiteiten waarbij W(...) betrokken zou geweest zijn en dat u niets zou kunnen vertellen over de omstandigheden van de dood van deze persoon. Gezien het beeld dat u schetst van deze persoon – een machtige lokale krijgshoofd uit Takhar, die door iedereen gekend is en gevreesd wordt – en gezien deze persoon een sleutelrol speelt in de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend in Afghanistan, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u meer concrete informatie over deze persoon zou kunnen verschaffen. Het feit dat u hier in gebreke blijft, draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder slaagt u er niet in aannemelijk te maken waarom S(...), de broer van W(...), uw vader ervan zou verdenken W(...) te hebben vermoord. U verklaarde zelf dat W(...) een prominent figuur was die in vele louches zaken, zoals ontvoeringen en moorden, betrokken was en daarom veel vijanden had (CGVS I, p.15,19,21; CGVS II, p.3,5,6). Nadat uw vader werd aangereden door W(...), besloten u en uw moeder samen een klacht in te dienen bij de politie (CGVS I, p.16,32; CGVS II, p.5,9). Die klacht heeft echter niets uitgehaald, gezien iedereen W(...) vreesde (CGVS I, p.16; CGVS II, p.5). W(...) heeft hier dus nooit zelf last van ondervonden. Bovendien verklaarde u dat uw vader en W(...) elkaar eigenlijk niet kenden (CGVS I, p.19; CGVS II, p.4,5). In 2010 heeft W(...) uw vader slechts eenmaal benaderd voor het huwelijksaanzoek met uw zus. Ongeveer 3 maanden later werd uw vader aangereden door W(...), waarna er geen incidenten meer hebben plaatsgevonden tot 2015 (CGVS I, p.15,18,21; CGVS II, p.3,4). Uit uw verklaringen blijkt dus dat uw vader een gewone winkelier was die slechts eenmalig een aanvaring had met deze W(...). Verder hadden zowel uw vader als W(...) geen contact met elkaar en W(...) had niets te vrezen van uw vader. Geweten dat W(...) een bekende commandant was in Takhar, die betrokken was bij allerlei moorden en ontvoeringen, die gevreesd werd door iedereen en die veel vijanden had, is het merkwaardig dat de familie van W(...) juist iemand als uw vader er van zou beschuldigen betrokken te zijn bij zijn dood in 2013.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vervolgers enorm veel moeite zouden hebben gedaan om na zoveel jaar vanuit Takhar naar Kabul te komen, waarna ze, in plaats van rechtstreeks wraak te nemen op uw vader, een ingewikkeld plan zouden hebben uitgedokterd om u te ontvoeren met de bedoeling uw vader des te harder te treffen. Na 5 dagen vastgehouden te zijn geweest, zou u erin geslaagd zijn te ontsnappen uit de handen van uw ontvoerders. Hierna zouden uw vervolgers merkwaardig genoeg geen enkele poging meer gedaan hebben om uw vader of de rest van uw gezin te treffen (CGVS I, p.12,34; CGVS II, p.3,18,19). Dit is uitermate vreemd, gezien uw vervolgers er volgens uw verklaringen van overtuigd waren dat uw vader verantwoordelijk was voor de dood van W(...). Omwille van die reden lijkt het niet aannemelijk dat ze u, uw vader en de rest van uw familie na een eerste, mislukte poging om jullie te treffen zomaar met rust zouden laten. (...) Bovendien kan ervan uitgegaan worden dat uw vervolgers wel degelijk op de hoogte waren van uw woonplaats in Kabul, gezien ze u erin geslaagd zijn u te ontvoeren. Uw vervolgers zouden immers telefonisch contact hebben opgenomen met uw vader terwijl u ontvoerd was (CGVS I, p.16,30; CGVS II, p.12,17). Daaruit kan afgeleid worden dat uw vervolgers zowel u als uw familie gelokaliseerd hadden in Kabul. Indien ze uw verblijfplaats in Kabul niet zouden gekend hebben, kan redelijkerwijze worden verondersteld ze u tijdens die 5 dagen gevangenschap ondervraagd over de exacte woonplaats van uw familie in Kabul, opdat ze uw vader – de persoon op wie ze per se wraak zouden willen nemen – te lokaliseren. Het feit dat uw vervolgers dit niet hebben gedaan, kan worden afgeleid dat ze reeds op de hoogte waren van uw verblijfplaats in Kabul. Tijdens het gehoor bij het CGVS heeft u zelf aangegeven dat u tijdens uw ontvoering niet ondervraagd werd. Uw vervolgers zouden u enkel geslagen hebben (CGVS I, p.16,28; CGVS II, p.10). In dit verband meent het CGVS ook dat het helemaal niet geloofwaardig is dat uw familie nog steeds op dezelfde plaats in Kabul woont, terwijl u beweert dat jullie represailles zouden moeten vrezen vanwege de familie van W(...). U beweert dat uw familie in gevaar is en dat er elk moment iets zou kunnen gebeuren, maar u heeft zelf aangegeven dat er tussen uw ontvoering en het laatste gehoor bij het CGVS geen nieuwe feiten meer hebben voorgedaan (CGVS I, p.12; CGVS II, p.18,19). Het feit dat uw familie nog steeds woonachtig is in hetzelfde appartementsgebouw in Kabul, relativeert de ernst van uw voorgelaten vrees voor vervolging in dit verband dan ook in ernstige mate.

Verder meent het CGVS dat ook uw eigen gedrag niet in overeenstemming is met uw beweerde vrees. Zo is het heel opvallend dat u zich na uw ontsnapping een eerste keer liet opereren aan uw oren,

waarna u ongeveer een maand thuis in Kabul revalideerde. Nadien bent u samen met uw vader voor 2 dagen afgereisd naar Takhar om een duplicaat van uw taskara aan te vragen. Uw vorige taskara was u immers kwijtgespeeld tijdens de ontvoering en u was er van overtuigd dat u een taskara nodig had om Afghanistan te ontvluchten (CGVS I, p. 11,13,18,26,33,34; CGVS II, p.17). Echter de documenten die u afgeeft ter staving van uw asielaanvraag, inclusief uw taskara, werden pas na aankomst in België door uw vader naar het opvangcentrum verstuurd. Dit betekent dat u deze taskara nooit heeft gebruikt om uw land te ontvluchten en u dus ook geen zwaarwegende reden had om het risico te nemen om na uw ontvoering nog naar Takhar te reizen. Net door nog eens af te reizen naar uw geboorteregio, Takhar, de regio is waar uw vervolgers vandaan komen, liep u des te meer risico om uw vervolgers tegen het lijf te lopen. Bovendien liet u zich een tweede keer opereren aan uw oren en zou u nadien nog zeker een maand thuis hebben verbleven in Kabul, waar uw vervolgers u zouden kunnen vinden. Deze vaststellingen relativeren de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate (CGVS I, p.33). Indien u werkelijk vreesde dat uw vervolgers u nog achterna zouden komen in Kabul, is het weinig aannemelijk dat u al die tijd gewoon thuis zat alvorens Afghanistan te verlaten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een flagrante tegenstrijdigheid die werd vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw vader, terwijl u ontvoerd was en na het tweede telefoontje van S(...), naar de politie stapte om aangifte te doen van uw ontvoering. Wanneer uw vader daags na de ontvoering samen met u naar de politie ging, zou hij volgens uw verklaringen tijdens het eerste gehoor uitdrukkelijk hebben verwezen naar de aangifte van uw ontvoering die hij enkele dagen eerder al bij de politie had ingediend (CGVS I, p.17, 29, 30). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS beweerde u echter dat uw vader zich in de eerste dagen na uw ontvoering niet beriep op politionele hulp. Uw vader voelde zich machteloos en geloofde niet in het gerechtelijke systeem, waardoor hij het niet nodig vond om naar de politie te stappen. Volgens uw verklaringen tijdens het tweede gehoor ging uw vader pas ná de ontvoering samen met u voor de eerste keer naar de politie (CGVS II, p.13,17). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid, herhaalde u enkel uw laatste verklaring en schreef u vorige verklaring toe aan een misverstand (CGVS II, p.13). Uw verklaringen van uw eerste gehoor bij CGVS kunnen bezwaarlijk aan een misverstand worden toegeschreven. U verklaarde in het kader van het eerste gehoor immers uitdrukkelijk dat uw vader na het tweede telefoontje contact opnam met de politie om aangifte te doen van uw ontvoering en dat uw vader bij het tweede bezoek aan de politie na uw ontsnapping verwees naar de eerste klacht die hij voordien had ingediend. Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, gezien het gaat om een cruciaal element van uw geschetst probleem. Het is niet aannemelijk dat u zich zou vergissen over het aantal keren dat u effectief bij de politie gaat, gezien het totaal slechts twee keer bedraagt.

Tenslotte doet het vragen rijzen dat u allerhande documenten voorlegt die volgens u verband houden met uw ontvoering, maar de klachten die u zogenaamd hebt ingediend bij de politie in Afghanistan niet zou kunnen voorleggen. Immers, de medische documenten die u voorlegt, tonen aan dat er zich inderdaad een medisch probleem heeft voorgedaan, maar deze documenten zeggen niets over een oorzakelijk verband met de mogelijke ontvoering. Dit terwijl de klachten die u ingediend zou hebben bij de politie net meer zouden zeggen over de oorzaak van de ontvoering. U bleek echter niet in staat om deze klachten neer te leggen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat u niet aannemelijk maakt dat u in Afghanistan een vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 §2 a) of b), loopt.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift voorts geen ernstige poging onderneemt om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijft.

Verzoekers relatief jeugdige leeftijd en het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en verzoekers beide gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot kernelementen van verzoekers asielrelaas niet op afdoende wijze verklaren, noch verschonen.

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt waarom S., de broer van W., uitgerekend haar vader zou verdenken van de moord op W., betoogt de verzoekende partij dat hij uit het oog verliest dat de familie van W. diens dood heeft aangewend om af te rekenen met meerdere mensen die daarmee mogelijks in verband konden worden gebracht. Zij stelt dat de kompanen van W. lange tijd vergeefs op zoek gingen naar de daders van de moord en pas na twee jaar bij haar familie uitkwamen. Dit zou verklaren waarom de verzoekende partij pas twee jaar na de dood van W. plotseling werd ontvoerd. Uit de telefoons die haar vader na haar ontvoering zou hebben gekregen zou gebleken zijn dat haar ontvoerders haar vader op die manier probeerden onder druk te zetten in de hoop meer informatie te verkrijgen over de moord op W. De Raad merkt aangaande deze uitleg vooreerst op dat het hier een loutere hypothese betreft, zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft, en dat de verzoekende partij geen enkel concreet element aandraagt ter ondersteuning daarvan. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de bewering als zou de familie van W. pas na twee jaar zoeken naar diens moordenaar de familie van de verzoekende partij in het vizier hebben gekregen niet strookt met verzoekers eerdere verklaringen. De verzoekende partij verklaarde immers dat de broer van W. haar vader meteen na de moord beschuldigde. Deze beschuldiging zou *nota bene* de reden zijn geweest waarom verzoekers familie kort nadien naar Kaboel verhuisde (stuk 16, vragenlijst CGVS, vraag 3.5; stuk 7, gehoorverslag 16/06/2017, p. 16, 25; stuk 5, gehoorverslag 17/07/2017, p. 7, 8). De verzoekende partij verklaarde tevens dat haar ontvoerders wraak wilden nemen op haar vader door zijn zoon voor zijn ogen te vermoorden (stuk 7, gehoorverslag 16/06/2017, p. 29, 30; stuk 5, gehoorverslag 17/07/2017, p. 12). Dat de ontvoerders van de verzoekende partij haar als drukkingsmiddel wilden gebruiken om informatie te verkrijgen van haar vader in verband met de moord op W., zoals zij thans beweert, is hiermee strijdig. Blijft aldus de vaststelling dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt waarom de familie van W. uitgerekend haar vader verantwoordelijk zou hebben gehouden voor de moord op W.

Waar de verzoekende partij wijst op de door haar neergelegde medische documenten, stelt de Raad vast dat deze hoogstens een medisch probleem kunnen aantonen in hoofde van de verzoekende partij en haar vader, maar dat deze documenten niet toelaten een oorzakelijk verband vast te stellen tussen deze medische problemen en de door de verzoekende partij aangevoerde feiten.

De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende doet zij geen afbreuk aan de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij in haar hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond. Voorts voert zij aan dat zij bij terugkeer naar haar regio in Afghanistan de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien, waaronder een risico op ontvoering of op afrekening. Zij brengt evenwel geen concrete elementen aan die het bestaan van dergelijk risico in haar hoofde kunnen staven. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke. Tot slot dient te worden vastgesteld dat

de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistansinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op

ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 28 februari 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security situation” van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift geen verweer met betrekking tot bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel en doet er derhalve geen afbreuk aan.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS